

Testvérem vagy egy életre

Az hiszem, be kell mutatkoznom, hogy jobban megismerhessenek. A nevem Vagyóczky Diána, 17 éves múltam. Nagycsaládban élek. Azt már az elején nagyon fontos megemlítenem, hogy emiatt nem voltam mindig boldog.

A családban én vagyok a legnagyobb gyermek, így mindig rám hárult a legtöbb felelősség. Vallásosak vagyunk mindannyian, kicsi korunktól ebbe nőttünk bele, hiszen édesanyám hittantanár, és lényegében születésünktől fogva a keresztényi értékrend szerint nevel bennünket. Ennyi elég is lesz talán bevezetőnek.

Nagyjából egy hónappal ezelőtt kezdődött minden. Sajnos vilájárvány tört ki, nekünk pedig (akkor még csak nyolcan voltunk) összezárva kellett töltenünk a napjainkat. Egy hét után úgy éreztem magam, akár egy ketrecbe zárt vadállat. Folyamatosan dühös voltam mindenkire, és szerintem nem mesélek senkinek sem új érzésről, ha azt mondom, néha már csak attól falra másztam, hogy hangosabban vesznek levegőt. Mindenki próbálta úgy élni meg a mindennapjait, hogy a legkevésbé idegesítse a másikat, vagy a legjobban tűrje az összezártságot.

Réka és Levi, az ikrek egymással civakodtak kis semmiségeken, bosszantottak másokat és rengeteget olvastak. Tomi, a legnagyobb öcsém folyamatosan a szobájában kuksolt, és olvasott. Gábor és Márk minden délelőttjüket a nagymamáméknál töltötték, hogy ne zavarjanak minket a tanulásban, és ne vesszenek el a pótolhatatlan ovis hónapok. Én is a szobámban üldögéltem, és filmet néztem vagy olvastam, mert még az eső is esett. Ez így ment napokon át. Azonban hirtelen bekövetkezett egy váratlan, tragikus esemény.

A nevelőapukám volt felesége meghalt, így velem egykorú lányuk teljesen egyedül maradt. Hozzánk kellett költöznie.

Először természetesen iszonyatosan sajnáltam, és azonnal felajánlottam, hogy bármiben szüksége van segítségre, forduljon nyugodtan hozzám. Megemlítenem is kár, hogy nagyon szomorú volt. Elképzelni sem tudom, mennyire.

Megosztani vele a szobámat, a holmijaim egy részét az elején nem jelentett kiírást. De ahogy teltek-múltak a napok, rádöbbenem, hogy mennyire szükségem volt arra a kis egyedüllétre. Addig teljesen másfajta iskolába járt, így az én sulimban nem nagyon tudott semmit az anyagból. Mindenben segítettem, de már közel sem boldogan és jó szívvvel. Egyre nagyobb tehernek éreztem szegényt, és nem tudtam megszabadulni a gondolattól, hogy mennyivel jobb lenne, ha nem engem kínozna a kérdéseivel, hanem a húgomat. El kellett fojtanom magamban mindent, így a feszültség csak gyűlt és gyűlt, én egyre idegesebb lettem, és már a szakadó esőben is elmentem sétálni, csak hogy kissé kiszabaduljak az otthoni nyomás alól, közben pedig egyre keményebb zenéket hallgattam. Arra azért mindig odafigyeltem, hogyha metál is, hát legalább legyen keresztény témájú. Úgy éreztem, fuldoklom, miközben halálosan magányos voltam.

Sajnos egy idő után már nem tudtam magamban tartani a keserű dühömet, hogy elvesztem a szabadságom, önállóságom és hogy nem tudtam eléggé értékelni az egyedül töltött napokat. A barátaimmal sem tudtam beszélgetni, mert mindig itt volt körülöttem.

Fanniról, az újdonsült szobatársamról és testvéremről mindig tudtam, hogy nem nagyon hisz semmiben sem, és nagyjából annyira áll közel a katolikus hithez, mint Makó

Jeruzsálemhez. Mégis, ő talán pont a gyásza révén könnyebben tudott nyitni felénk és elfogadta a családom által képviselt értékrendet.

Pont, amikor már majdnem felrobbantam a lenyelt méregtől és feszültségtől, történt valami.

Éppen jöttem haza a lazító-feledtető futásomból, sétáltam be a szobánkba, amikor hallottam, hogy Fanni az egyik barátnőjével beszélget. Először arra gondoltam, hogy talán nem kéne bemennem, de az udvariatlanság győzött bennem. Hogy ne legyen lelkiismeret-furdalásom, azt mondogattam magamban, hogy ennyi jár nekem, hiszen ez tulajdonképpen az én szobám.

Nagyon csendben, hangtalanul osontam be.

- Képzeld, itt mindenki olyan kedves velem! Dia pedig egyszerűen fantasztikus! Látom rajta, hogy mekkora teher vagyok számára, és mennyire dühös mindenkire, velem mégis nagyon megértő, kedves és segítőkész. Sosem mond nemet, ha segítséget kérek. És szerintem nagyon menő tőle, hogy még amellet is, hogy mostanában milyen stresszes, figyel arra, hogy a zenék, amiket hallgat, pozitív mondanivalójúak legyenek. Tulajdonképpen ezért is kezdtem el a Bibliát olvasni, és Diana anyukájával beszélgetni a hitről - mesélte.

Könnybe lábadt a szemem. Elfogott a szégyen.

Olyan önző vagyok, hiszen... De nem is fejeztem be a gondolatot magamban, hanem egyszerűen odamentem Fannihoz, és megöleltem.

Azóta elválaszthatatlanok vagyunk. Testvérek lettünk örökre, hiába nem köt össze minket vér. Olyan, mintha egy ikertestvért kaptam volna ajándékba. Mindenkinek kell legyen egy testvére. Egy testvér, akire számíthat, aki mellette áll, akinek bármit elmondhat, aki együtt nevet vele, ki mellett nem érzi magányosnak magát az ember. Nem számít a vérségi kötelék, akárki akármit mond. Minden csak hozzáállás kérdése: bárkiből lehet testvér.